

Arrest

nr. 96 473 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2006 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 29 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) die bij arrest nr. 22 585 van 30 januari 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 juni 2009 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een immatriculatieattest in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag.

Op 22 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 13 september 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 18 april 2011 dienen verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 13 mei 2011 geactualiseerd met aanvullende stukken.

Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 april 2011 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 januari 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.04.2011 werd ingediend en op 13.05.2011 werd aangevuld door:

B., T. (R.R.: ...)

Geboren te Nazran op (...)1979

+ echtgenote

K., R. (R.R.: ...)

Geboren te Ordjonikidzovskaya op (...)1976

+ 2 kinderen

B., M.-B.

Geboren op (...)2006

B., I.

Geboren op (...)2008

Adres: (...)

Allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen hier sinds juli 2006 verblijven, hier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, Nederlands geleerd hebben en diverse attesten van lessen Nederlands voorleggen, dat mijnheer een beroepsopleiding via de VDAB volgde, dat mijnheer een arbeidsovereenkomst bij V. Boerenbrood en loonfiches voorlegt, vormen op zich geen grond voor regularisatie. Het is immers normaal dat betrokkenen in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag en hun aanvraag art. 9ter, hun tijd in België zo goed mogelijk proberen te benutten. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen. (Raad van State, arrest 133.915 d.d. 14.07.2004) Bijgevolg zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (betrokkenen leggen een schoolattest voor), kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie, daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM, schending van artikel 8 van het ERVM en schending van het Kinderrechtenverdrag, dient opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in

België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op diverse artikels van het Kinderrechtenverdrag. Zij leggen echter geen enkel persoonlijk bewijs voor, waaruit blijkt dat de rechten van hun kinderen zouden geschonden worden. De loutere vermelding van het Kinderrechtenverdrag kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen beweren dat hun kinderen een ernstig nadeel dreigen te lijden bij een eventuele terugkeer en grote kans lopen op psychische en psychologische schade, maar zij tonen dit op geen enkele wijze aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet gevraagd wordt het Belgisch grondgebied te verlaten. Zij werden immers in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 18.07.2006, die afgesloten werd op 04.02.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en ongeveer 6,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 06.01.2009 van betrokkenen ontvankelijk verklaard werd op 12.06.2009. Zij werden in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in het verzoekschrift, namelijk de schending van art. 3 van het EVRM, artikel 8 van het EVRM en diverse artikels van het Kinderrechtenverdrag, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geenszins geargumenteed betreffende de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de toenmalige staatssecretaris Wathélet zich geëngageerd heeft om ze toe te passen.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin NIET wordt geargumenteed betreffende de criteria van de instructie van 19.07.2009 die NIET onderzocht werden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar er nu geen duidelijk standpunt is betreffende een gebeurlijk recht op regularisatie op basis van de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Dat daarenboven naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, zodat eerst dient gecontroleerd te worden of niet voldaan is aan één of meerdere van de criteria. Anderzijds kunnen personen die niet voldoen aan de criteria, zomaar afgewezen.

Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden, en in de eerste plaats de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

De instructie creëert een vermoeden en er dient nagegaan te worden of de aanvrager niet valt onder dit vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan ingeroepen worden, en dat het dossier op zijn andere elementen dient onderzocht te worden.

Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van de criteria van de instructie 19.07.2009 nooit onderzocht, minstens hierover niet geargumenteed.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.”

2.2 Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de redenen die verzoekers hebben aangehaald om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn.

Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Waar verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing niet wordt geargumenteed betreffende de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en deze niet werden onderzocht, gaan verzoekers eraan voorbij dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) niet langer kunnen worden toegepast. Waar verzoekers menen dat de instructie van 19 juli 2009 een recht op regularisatie creëert voor diegenen die voldoen aan de criteria, kunnen zij niet worden gevolgd.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat *in casu* het betoog van verzoekers, dat inzake de in hun middel aangehaalde schendingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar verzoekers betogen dat ook 'de aanwezigheid in het dossier van andere elementen moet worden onderzocht', in de eerste plaats of er al dan niet buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, gaan verzoekers eraan voorbij dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, zodat de grief feitelijke grondslag mist.

In de mate verzoekers betogen dat er geen rekening is gehouden met bepaalde elementen van hun aanvraag laten zij na aan te tonen met welke elementen.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin tonen verzoekers aan op welke elementen, aangehaald in hun aanvraag, niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Voor het overige wordt vastgesteld dat verzoekers nalaten in hun middel uiteen te zetten op welke wijze zij menen dat artikel 3 van het EVRM is geschonden derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers voeren bovendien het verbod van discriminatie aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. "

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is in die zin dat er tal van criteria zoals vermeld in de instructie voormeld niet werden onderzocht.

Dat verzoekers hun asielpprocedure onmiskenbaar meer dan 1 jaar heeft geduurd, zij meer dan 5 jaar op het belgisch grondgebied, zij ook minderjarige kinderen hebben die schoolgaand zijn.

Dat hun kinderen slechts vanaf 2008 naar school gaan, terwijl in de instructie (criterium 2.7) zonder enige motivering wordt gesteld dat de kinderen dienen school te gaan voorafgaand aan september 2007.

Dat er ten onrechte een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds de families die kinderen hebben die schoolgaan minstens vanaf september 2007 en anderzijds de families die kinderen hebben die pas naar school gaan vanaf 2008.

Dat dit onderscheid ten eerste het gelijkheidsbeginsel schendt in die zin dat het geenszins afdoende, redelijk en verantwoord is doch integendeel een arbitrair onderscheid maakt tussen twee gelijkaardige categoriën van personen, weze enerzijds de families met minderjarige kinderen waarvan de asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd en waarvan de kinderen minstens vanaf 01 september 2007 naar school gaan en anderzijds de families die zich net in dezelfde situatie bevinden, doch waarvan de kinderen niet sedert minstens 01 september 2007 naar school gaan, en pas bv. vanaf 2008 naar school gaan.

Dat hierbij nog dient opgemerkt dat de instructie dateert van juli 2009 en er niet kan ingezien worden waarom er een onderscheid zou moeten gemaakt worden op basis van een datum daterend 01 september 2007.

Dat dergelijk onderscheid totaal onevenredig en disproportioneel is en ten eerste het gelijkheidsbeginsel en verbod op discriminatie schendt en er wel degelijk rekening dient en kan gehouden worden met het feit dat verzoekers een familie zijn met meer dan 5 jaar verblijf in België, waarvan de asielprocedure 2 jaar en 8 maanden heeft geduurd, en waarbij de kinderen schoolgaand zijn, weliswaar pas vanaf 2008 en er dient aangenomen te worden dat verzoekers voldoen aan het criterium 2.7."

2.4 De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het betoog van verzoekers dat de motivering ontoereikend is nu de criteria van de instructie niet zijn onderzocht, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bepaalt en dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd door de Raad van State.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers menen dat zij voldoen aan criterium 2.7 van de instructie en hun betoog is gericht tot een ruimere toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is hun betoog niet dienstig. Verzoekers wijzen erop dat hun asielprocedure meer dan 1 jaar heeft geduurd, zij meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijven en hun minderjarige kinderen naar school gaan. In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd dat deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. De duur van de procedure, namelijk 2 jaar en ongeveer 6, 5 maanden, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het naar school gaan van de kinderen kan niet worden beschouwd als een grond voor regularisatie aangezien niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Het verblijf sinds juli 2006 vormt op zich geen grond voor regularisatie omdat het normaal is dat verzoekers in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag en hun aanvraag om medische redenen, hun tijd in België zo goed mogelijk proberen te benutten. Een goede integratie en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht maar niet moeten vormen. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is, nu verzoekers in het middel hun betoog beperken tot het herhalen van de in de aanvraag aangehaalde elementen. Verweerder heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat deze elementen niet voldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekers voeren de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en verwijzen naar de toepassing van de criteria zoals werd bepaald in de instructie. Verzoekers betoog is niet dienstig nu de criteria niet meer

worden toegepast ingevolge de vernietiging van de instructie door de Raad van State. Hun argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

De Raad merkt op dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat er geen recht op verblijf bestaat, maar dat verzoekers hiertoe moeten worden gemachtigd door de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Een verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen is een gunst. Dit betekent dat de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om het verblijf al dan niet toe te staan. Verzoekers tonen niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, te meer nu de criteria van de instructie niet mogen worden toegepast sinds de vernietiging van de instructie door de Raad van State. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Voor het overige wordt vastgesteld dat verzoekers nalaten in hun middel uiteen te zetten op welke wijze zij menen dat de rechten verdediging en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat verzoekers op datum van 23.10.2009 een aanvraag art. 9 BIS VW indienden en objectief gezien voldeden aan de voorwaarden zoals gesteld in het criterium 2.8, met name beperkt verblijf op basis van tewerkstelling hetwelk werd aangevraagd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009.

Dat evenwel deze aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort doch wel van een attest van immatriculatie.

Dat naderhand deze aanvraag werd geweigerd op basis van de documentaire voorwaarde, en om deze reden verzoekers hun verzoek tot regularisatie hoewel ten gronde volledig in orde, werd afgewezen omwille van het niet voorleggen van een identiteitsdocument.

Dat verzoekers dan naderhand wél een identiteitsdocument konden voorleggen doch alsdan de periode gedurende dewelke een aanvraag op basis van tewerkstelling kon ingediend worden verstreken was.

Dat verzoekers evenwel een eerste aanvraag indienden op basis van tewerkstelling binnen de in de instructie voorziene periode, en zij naderhand wél het gevraagde bewijs van identiteit konden voorleggen, zodat zij menen dat er wel degelijk voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, weze een aanvraag ingediend in de wettelijk bepaalde periode, en de voorlegging van een identiteitsdocument.

Dat verzoekers menen dat het niet strookt met art. 9 BIS VW en tevens het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel om zomaar de aanvraag op basis van tewerkstelling thans nog te gaan afwijzen hoewel deze destijds was ingediend geworden, weliswaar zonder het vereiste identiteitsdocument, dat thans evenwel voorligt.

Dat verzoekers menen dat in de bestreden beslissing geen afdoende motivering voorligt gezien het feit dat hieromtrent niets wordt geargumenteerd, meer specifiek het feit dat er door verzoeker tijdig een aanvraag was ingediend geworden, deze wegens het ontbreken van een identiteitsdocument werd afgewezen als onontvankelijk, doch in een latere fase alsnog het vereiste document inzake identiteit kon voorgelegd worden.

Dat verzoekers menen dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 2.8 A en tot op heden aanspraak maken op regularisatie op basis van tewerkstelling, en er in de bestreden beslissing niet wordt geargumenteerd waarom dit zou geweigerd moeten worden.

Dat verzoekers menen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden."

2.6 Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het door verzoekers aangehaalde element van tewerkstelling. Verweerder oordeelt dat de tewerkstelling evenwel geen grond is voor regularisatie omdat het normaal is dat betrokkenen in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag en hun aanvraag om medische redenen, hun tijd in België zo goed mogelijk proberen te

benutten. De tewerkstelling op zich is, naar het oordeel van verweerder, onvoldoende om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Verzoekers betogen dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 2.8A van de instructie en er niet is gemotiveerd waarom dit zou geweigerd moeten worden. Verwijzend naar de bespreking onder het eerste middel dient te worden herhaald dat het betoog van verzoekers waarbij zij de toepassing van artikel 2.8A van de vernietigde instructie vragen, niet dienstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking, dient te worden besloten dat verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN